

Когато сми въ черква трѣба да мыслимъ, че сми въ кжща-та на оногѣ-зъ господаря, който на спазва, пази и храни, за туй трѣба вниманіе. Вниманіе то трѣба, за да чуваме ясно и вразумително думы тѣ на послѣдованіе-то; мълчѣніе то за да не става метежъ и неразборъ въ домъ Божій; а благоговѣніе-то, за да са вижда наша-та къмъ Бога почестъ и струшене то и умиленіе то на сърце то ны.

Както намъ не е пріятно да смущава другъ нашата благоговѣйна молба, тѣй и ный не трѣба да смущаваме молба та на ближны тѣ си, или съсъ прикаска между другы, или съсъ велегласно моляніе и неразбрано шепнѣтіе на разны молитвы и тропари; защото първото е бѣлѣгъ на неблагоговѣніе, а второ то на лицемѣріе и на лъжевна набожность, пакъ и двѣ-тѣ тѣзи сж и отъ хората похулны и на бога умръзны.

Трѣба еще во врѣме то на молба та, да стоимъ въ черква гологлавы, понеже стоимъ прѣдъ бога. Ако ли имамы нѣкоя болѣзка, или не сми обрѣгнжли да стоимъ гологлавы, само тогази ни дава воля да сми наложены. Но и тѣй по нѣкои опрѣдѣлены чѣсове пакъ не трѣба да стоимъ наложены, защото туй не само че е неприлично, но еще е неблагоговѣинство.

Ако е волно на народа, когато свещенника възглася прошенія та, да си изговаря съкй, Господи помилѣй, Подай Господи, кз тееѣ господи, и другы, трѣба и ный да ги изговарямы; ако ли има нарочно отредены за туй пѣвцы да ги испѣватъ сладкогласно, тогазъ трѣба ный да ги казвамы въ ума си тайничко, и да пазимъ мълчѣніе и вниманіе